

VMDP Hírlevél	-	
évf.	2011.09.26.	-

Ágoston András:

Újra téves csatatéren

A Vajdasági Magyar Szövetség (VMSZ) képviselői hetek óta újra téves csatatéren küzdenek. A restitúciós, a rehabilitációs, valamint a közvagyonról szóló törvény javaslati körül ádáz parlamenti csata folyt, amelyben a magyar képviselők a versenypárt tagjaiként, szemre tetszetősen vitézkedtek. Csak éppen az eredmény maradt el.

A VMSZ képviselői ugyanis nem az elvszerű, az elegáns megoldást választották. Rögtön az elején nem tették fel a lécet. Ha nem a különben korrekt módosító javaslatokra vesztegették volna az idejüket, hanem a rehabilitációval és a kollektív bűnösséggel kapcsolatban rögtön követelésekkel állnak a szerb kormány elé, most más lenne a helyzet. Különösen, ha a látványos, de eleve haszontalan parlamenti csatározás helyett a szerb miniszterelnökkel közlik azt is, hogy ha EU-kompatibilis követeléseik nem kapnak helyet a törvényjavaslat szövegében, azt végül nem szavazzák meg, de rögtön „világgá mennek”. Először is az EU-ba, hogy bepanaszolják az oda araszoló sunyi szerb hatalmat.

Ehelyett úgy tettek, mint korábban is. Például a kisebbségellenes nemzeti tanácsokról szóló törvény esetében. Előbb – a magyar média korlátlan és kritikátlan támogatásával – nagy hangon védtek a vajdasági magyar nemzetrész érdekeit, majd a parlamenti vita során szélmalomharcot kezdtek, hogy végül behódoljanak. Mondván, hogy jelenleg ez a legtöbb, amit el lehet érni.

Most azonban, a végjáték tekintetében mindenképpen, más a helyzet, mint 2009-ben a nemzeti tanácsokról szóló törvény meghozatalakor volt.

A szerb parlamentben rövid időn belül két olyan törvény végszavazása zajlik le, amelyek a vajdasági magyar nemzetrész alapérdekeivel szöges ellentétben állnak.

A közvagyonról illetően, sem a vajdasági magyar nemzetrész, sem Budapest objektíve nem tehetnek semmit. S ha a vele kapcsolatos parlamenti csatározások során kapott sebeket, a politikai kisémmizést elkerülendő nem szavazzák meg a törvényt, ezzel a VMSZ négy képviselője némi elégtételt vehet.

Ha viszont a VMSZ képviselői most megszavazzák (Pásztor István elnök még a mai közleményében sem állítja határozottan, hogy nem szavazzák meg), az egész vajdasági magyar nemzetrészre nézve megalázó restitúciós és rehabilitációs törvényt, ezzel nemcsak a náluk bátrabb magyar képviselők, de Budapest jövődöbeli politikai akcióit is ellehetetlenítik. Az a magyar képviselő (ha a szerb pártban jutott is be a szerb parlamentbe), aki megszavazza a kollektív bűnösséget és elveszi a vajdasági magyaroktól a vagyonvisszaszolgáltatásra való jogot, jóvátehetetlenül vét a magyar nemzeti közösség alapérdekei ellen.

Mindezt előre ki kell mondani, különben, ha megtörténik a baj, ha a szóban forgó törvényeket a VMSZ parlamenti képviselői megszavazzák, a politikai felelősséget egy vajdasági magyar párt sem tudja elhárítani. E felelősség alól nem bújhatnak ki a szerb pártokban működő magyarok sem, feltéve természetesen, ha felelősséget éreznek a nemzetrészünk sorsa iránt.

A szegénybélyeget pedig azoknak is viselniük kell, akik annak idején rájuk szavaztak.

Legvégül egy szerbiai kuriózum. Aminek semmi köze a vajdasági magyar nemzetrész alapérdekeihez, de jól szemlélteti, milyen kockázatos az, ha a szerb kormány letér az európai elvekkel kicövekezett útról.

A szerb hatalmi csúcs ingadozása következtében, nemcsak a magyarok vonatkozásában marad el a szerb parlamentben az elvszerű önvizsgálat, hanem maguk a szerbek sem tudnak zöld ágra vergődni saját megosztottságukkal. Az úgynevezett „partizán-csetnik” ellentét (a Milosevic-örökös Szerbiai Szocialista Párt (SPS) és a Vuk Draskovic pártja késhegyre menő vitát folytatnak a parlamentben arról, lehet-e rehabilitálni a szerbeket, akik második világháborúban a király oldalán harcoltak?) azzal fenyeget, hogy a szerb kormánynak a VMSZ nélkül sem lesz elég szavazata a rehabilitációs törvény meghozatalához. Aminek következtében belátható időn belül a netán már meghozott restitúciós törvényt sem lehet alkalmazni.